

"Syster" på Borås Konstmuseum

Posted By [Sara Arvidsson](#) On 17 november 2014 @ 14:54 In [Recensioner](#) | [1 Comment](#)

Varför behövs systerskap då? Jo för att vi lever i ett patriarkat som tvingar tjejer att konkurrera med varandra. Man kan säga att samhälle är uppbyggt som en pyramid för tjejer idag. Med en smal spets och en stor botten. Där vi måste trängas längst upp, och slå ner varandra. OM vi anpassar oss efter patriarkatets form.

Citatet ovan kommer från Ida Östenssons kärnfulla text på systerboras.blogspot.se, en expanderande del i den feministiska utställningen *Syster* som just nu visas på Borås Konstmuseum. Utställningen är kuraterad av Karolina Pahlén, intendent på museet, och rymmer en förhållandevis omväxlande lista konstnärskap – såväl butohdansare som musikartister till mer "klassiskt" skolade bildkonstnärer.

S.O.J. (Sisters of Jam) består av Moa och Mikaela Krestesen, och deras verk kretsar kring

kvinnorättskampen och författaren Kate Millett och hennes kollektiva farm som grundades 1978 i Poughkeepsie, USA. Här kunde kvinnliga konstnärer verka och nätverka, samtala och samla kraft. 2010 bjöds S.O.J. in av Kate Millett, vilket resulterade i ett besök samt startskottet till en omfattande studie. Brev, äldre arkivbilder, nytagna fotografier, en videoinstallation och en ärrad träskulptur serverar visionen av en närmast utopisk och bohemisk samhörighet. Den saftiga grönskan präglar och interiörerna och exteriörerna är organiskt följsamma. En glimt in i en – i alla fall till synes – bomullsmjuk och fridfull tillvaro. Artisten Jenny Wilson tillför sin tolkning av farmen och dess symboliska värde i videon *A Million Miles from Civilization* där en stressig tunnelbanemiljö, antagligen i Stockholm, får fungera som fond till ett avståndstagande budskap. Wilsons ansikte vilar delvis i mörker när hon säger: *Society, you are crazy. Hope you won't feel lonely without us.*

I *Ricerche: Three* parafrazerar Sharon Hayes Pier Paolo Pasolinis *Comizi d'amore*, från 1960-talet. I Hayes regi äger intervjun rum år 2013 vid ett collage för enbart kvinnor i New England, USA. Videon är sevärd och ställer bland annat frågan, liksom i fallet med Milletts farm, varför man idag aktivt väljer att studera vid en skola för bara kvinnor. Vad säger detta om konkurrensen och villkoren i samhället i stort? Är detta vägen att gå?

Jag stannar en lång stund och bläddrar i Ditte Ejlerskov och EvaMarie Lindahls *About:* Sharon Hayes

The Blank Pages. I en omfattande installation har de kartlagt den bristfälliga representationen av kvinnliga konstnärer i bokförlaget Taschen's Basic Art Serie, som ska verka som en slags encyklopedisk översikt. Av hundratalet publicerade böcker, tillägnas endast fem kvinnliga konstnärer. Ejlerskov och Lindahl svarar med att själva – i samarbete med konsthistoriker, forskare med flera – välja ut fler epokavgörande kvinnor till bokserien. De nytillkomna förslagen visas i sina glossiga fodral, snarlika de redan publicerade böckerna som står bredvid, men böckernas innersidor har lämnats tomma. Agnes Martin, Yoko Ono och Cindy Sherman och många fler tillskrivs och hedras. *About: The Blank Pages* följer ett enkelt koncept men är ändå smart. Det ska tydligen behöva bankas in i historieskrivningen, och dess agenter, att kvinnliga konstnärer inte tillhör en liten minoritetsgrupp och att ignoransen hittills har haft bedrägliga konsekvenser.

Kajsa Dahlbergs verkrelaterar också till böcker, i detta fall till Virginia Woolfs *Ett eget rum*, från 1929. Dahlberg har lånat flera olika exemplar av boken vid olika bibliotek och på något sätt sammanfört sidkommentarerna och understrykningarna i en enskild bok. Boken får vi läsa på plats. Vissa sidor är geggiga av blyertssvärta, bokstäverna går nästan inte att läsa längre. En lång omfamnande tråd spänns ut från sidorna och binder samman alla dessa ivriga och

kladdande läsare.

Annika Norlin, mer känd för den stora allmänheten som Hello Saferide, presenterar en låttext på en av väggarna. Den tillägnas eldsjälarna, med slutraderna:

När jag ser dig ser jag hur

jag var

innan för många hade förklarat

hur det fungerar

I denna strof finns något som skulle kunna sammanfatta *Syster*: en gnista som så ofta slås ner i diverse kontexter genom att avfärdas som "ungdomlig idealism". Men personligen finner jag mig törsta efter denna glöd i utställningssammanhang.

Visst skulle utställningen kunna innehålla fler synvinklar, inte minst ur ett geografiskt perspektiv. Samtidigt rymmer den många okonventionella drag, till exempel inkludering av popvideor och låttexter, vilket känns helt rätt: om man vill väcka debatt på ett brett plan borde välkommandet av människor, inte minst i spridda åldrar, vara en grundläggande strävan. Och den konstnärliga tyngden behöver inte brista för det.

Vi hänvisas framåt, även detta sker med en betänksam ton. Två sidor möts: den ena är separatistisk och vänder det storskaliga samhället ryggen, den andra väljer att ta strid mot patriarkatet. Istället för att fokusera på alltför destruktiva aspekter, såsom ofta är fallet i verk som avser belysa sexistiskt förtyck där övergreppen paradoxalt nog upprepas igen, eller när feministiska representanter dikterar vad feminism "verkligen" är och vilka som får lov att kalla sig detsamma, tar *Syster* mestadels avstamp i feministrörelsens kärleksfulla möjligheter och kraftfulla kvaliteter. Och det är precis så det ska vara.